

J. K. ROWLINGOVÁ

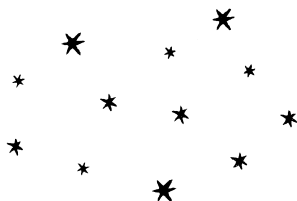
Harry Potter

A POLOVIČNÝ
PRINC

IKAR

MOJEJ KRÁSNEJ DCÉRE MACKENZIE,
VENUJEM
JEJ PAPIEROVÉ A ATRAMENTOVÉ DVOJČA

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA
Ten druhý minister • 7

DRUHÁ KAPITOLA
Pradiarska ulička • 23

TRETIA KAPITOLA
Bude a nebude • 39

ŠTVRTÁ KAPITOLA
Horace Slughorn • 54

PIATA KAPITOLA
Plný dom Flirty • 74

ŠIESTA KAPITOLA
Dracova okľuka • 94

ŠIEDMA KAPITOLA
Služyho klub • 114

ÔSMA KAPITOLA
Víťazný Snape • 136

DEVIATA KAPITOLA
Polovičný princ • 150

DESIATA KAPITOLA
Rod Gauntovcov • 170

JEDENÁSTA KAPITOLA
Hermionina pomoc • 189

DVANÁSTA KAPITOLA
Striebro a opály • 205

TRINÁSTA KAPITOLA
Skrytý Riddle • 222

ŠTRNÁSTA KAPITOLA
Felix felicis • 239

PÄTNÁSTA KAPITOLA
Neporušiteľná prísaha • 259

ŠESTNÁSTA KAPITOLA
Veľmi mrazivé Vianoce • 277

SEDEMŇASTA KAPITOLA
Nedostupná spomienka • 297

OSEMNÁSTA KAPITOLA
Narodeninové prekvapenia • 318

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA
Škriatkovia špióni • 339

DVADSIATA KAPITOLA
Žiadosť lorda Voldemorta • 359

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA
Nespoznateľná miestnosť • 380

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Po pohrebe • 398

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA
Horcruxy • 417

DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Sectumsempra • 435

DVADSIATA PIATA KAPITOLA
Vypočuté proctvo • 452

DVADSIATA ŠIESTA KAPITOLA
Jaskyňa • 469

DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA
Veža zasiahnutá bleskom • 488

DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA
Princov útek • 502

DVADSIATA DEVIATA KAPITOLA
Fénixov žalospev • 513

TRIDSIATA KAPITOLA
Biela hrobka • 530

TEN DRUHÝ MINISTER

Blížila sa polnoc, premiér sedel vo svojej kancelárii sám a čítal dlhý zápis, obsah ktorého sa mu prevaľoval v mozgu bez toho, aby po sebe zanechal hoci najmenšiu zmyslupnú stopu. Čakal na telefonát prezidenta vzdialenej krajiny, a kým rozmýšľal, kedy ten mizerný chlapík zavolá, a usiloval sa potlačiť neprijemné spomienky na veľmi dlhý, únavný a ťažký týždeň, nezostávalo mu v hlave veľa miesta pre niečo iné. Čím úpornejšie sa usiloval sústrediť na popísanú stránku pred sebou, tým jasnejšie sa pred ním vynárala zlomyseľná tvár jedného z politických protivníkov. Práve tento rival vystúpil dnes v správach a nielenže vymenoval všetky strašné udalosti, ktoré sa prihodili minulý týždeň (akoby bolo potrebné pripomínať ich), ale aj vysvetľoval, prečo každú zavinila vláda.

Premiérovi sa zrýchlil pulz už len pri pomyslení na tieto obvinenia, pretože neboli ani spravodlivé, ani pravdivé. Ako, preboha, mala vláda zabrániť zrúteniu toho mosta? Náznaky v médiách, že vláda neinvestuje dostatočné finančné prostriedky, boli nehorázne. Most nemal ani desať rokov a ani najväčší odborníci nevedeli vysvetliť, prečo sa zlomil presne napoly a desiatky áut popadali do rieky pod ním. A ako sa niekto opovažuje predpokladať, že tie dve ohavné, na verejnosti toľko pretriasané vraždy zapríčinil nedostatok policajtov? Alebo že vláda mala nejako predvídať vznik čudného hurikánu na západe krajiny, ktorý spôsobil toľké škody na životoch a majetku? A je to naozaj jeho chyba, že Herbert Chorley, jeden z jeho zástupcov, sa práve tento týždeň sprá-

val tak nezvyčajne, že bude teraz tráviť oveľa viac času so svojou rodinou?

„V krajine zavládla pochmúrna nálada,“ uzavrel protivník, sotva skrývajúc úškrn.

Nanešťastie mal úplnú pravdu. Aj premiér to cítil. Ľudia naozaj vyzerali nešťastnejšie než zvyčajne. Ešte aj počasie bolo pochmúrne. Studené hmlы uprostred júla... to nie je v poriadku, to nie je normálne...

Prevrátil druhú stránku záznamu, pozeral, koľko je ešte do konca, a vzdal to. Vystrel ruky nad hlavu a smutne sa rozhladol po kancelárii. Bola to pekná miestnosť s elegantným mramorovým kozubom oproti vysokým posuvným oknám, pevne zatvoreným, aby dnu neprenikol na toto obdobie nezvyčajný chlad. Premiéra trochu striaslo, vstal, podišiel k oknám a hľadel na hmlu, ktorá sa tísila na sklo. Práve vtedy, keď stál chrptom do miestnosti, začul za sebou tiché zakašľanie.

Zmeravel zoči-voči vlastnému vyľakanému odrazu v tmavom skle. Poznal to zakašľanie. Už ho počul. Veľmi pomaly sa otočil do prázdnej miestnosti.

„Prosím?“ spýtal sa a usiloval sa, aby to znelo statočne, i keď sa tak necítil.

Nakrátko si dovoľil márne sa nádejať, že sa nikto neohlási. Hlas však odpovedal ihneď. Ostrý, rozhodný hlas, ktorý znel, akoby čítal pripravené vyhlásenie. Vychádzal – ako premiér vedel pri prvom zakašľaní – z malej a špinavej olejomaľby vo vzdialenom kúte miestnosti, z portrétu malého muža v dlhovlasej striebornej parochni pripomínajúceho žabu.

„Premiérovi muklov. Naliehavo sa musíme stretnúť. Odpovedzte láskavo ihneď. S pozdravom Fudge.“ Muž na obraze spýtavo pozrel na premiéra.

„Ehm, viete...“ odpovedal premiér, „mne sa to teraz veľmi nehodí... čakám na jeden telefonát, od prezidenta...“

„To sa dá preložiť,“ ihneď odvetil portrét. Premiéra sa zmocnila úzkosť. Toho sa obával.

„Ale ja som dúfal, že sa porozprávame o...“

„Zariadime, aby prezident zabudol, že vám mal zavolať. Namiesto toho zavolá zajtra večer,“ povedal malý muž. „Láskavo, prosím, ihneď odpovedzte pánu Fudgeovi.“

„Ja... no tak dobre,“ slabým hlasom súhlasil premiér. „Áno, stretnem sa s pánom Fudgeom.“

Rýchlo sa vracal k stolu, pričom si naprával viazanku. Ledva si sadol a nasadil, ako dúfal, uvoľnený a nenútený výraz, už v prázdnom ohnisku mramorového kozuba vzbĺkli jasnozelené plamene. Hľadel na ne a usiloval sa nedať najavo ani najmenšie prekvapenie či strach, keď sa v plameňoch zjavil objemný muž a vrtel sa rýchlo ako detský víčik. Vzápätí vyliezol na elegantný starožitný koberec a oprášil si rukávy dlhého pláňa s tenkými pásikmi a v ruke držal citrónovo zelený klobúk.

„Á... pán premiér,“ oslovil ho žoviálne Kornelius Fudge a kráčal k nemu s natiahnutou rukou. „Som rád, že vás zase vidím.“

Premiér by nemohol vrátiť tento kompliment úprimne, nuž nepovedal nič. Ani zďaleka ho netešilo, že vidí Fudgea, veď jeho občasné zjavenia vo všeobecnosti znamenali, že sa dopočuje nejaké zlé správy, nehovoriac o tom, že už samotný jeho príchod v premiérovi vyvolával prinajmenšom znepokojenie. Fudge bol očividne ustaraný. Bol chudší, plešatejší a popolavejší a tvár mal ako pokrčenú. Premiér už videl takto vyzerajúcich politikov a nikdy to neveštilo nič dobré.

„Ako vám môžem pomôcť?“ spýtal sa a veľmi krátko potriasol Fudgeovi rukou a ukázal mu na najtvrdšiu stoličku pred stolom.

„Ani neviem, kde mám začať,“ zahundral Fudge, pritiahol si stoličku, sadol si a zelený klobúk si položil na kolená. „To bol týždeň, to bol týždeň...“

„Aj vy ste mali zlý týždeň?“ upnuto sa spýtal premiér, dú-

fajúc, že tými slovami dá najavo, že už má toho na tanieri dosť aj bez toho, aby mu Fudge ešte niečo priložil.

„Áno, pravdaže,“ Fudge si unavene pošúchal oči a mrzuto pozrel na premiéra. „Mal som rovnaký týždeň ako vy, pán premiér. Brockdalský most... vražda Bonesovej a Vanceovej... a to nespomínam ten rozruch na západe krajiny...“

„Vy... ehm... vaši... chcem povedať, niektorí vaši ľudia boli tiež zapojení do... do tých záležitostí?“

Fudge uprel na premiéra dosť prísny pohľad.

„Samozrejme. Určite ste si uvedomili, čo sa deje.“

„Ja...“ zaváhal premiér.

Práve pre toto správanie tak veľmi nemal rád Fudgeove návštevy. Napokon, je predsa premiér a nepáči sa mu, keď sa k nemu niekto správa ako k hlúpemu školákovi. Lenže tak to bolo od prvého stretnutia s Fudgeom, hneď v prvý večer v kresle premiéra. Spomínal si na to, akoby to bolo včera, a vedel, že ho tá spomienka bude prenasledovať až do smrti.

Stál v tejto kancelárii celkom sám a vychutnával víťazstvo po toľkých rokoch snívania a intríg, keď za sebou začul zakašľanie, presne také ako dnes večer, a keď sa obrátil, zistil, že sa s ním rozpráva ten nepekny malý portrét a oznamuje mu, že sa práve chystá prísť a predstaviť minister mágie.

Prirodzene, myslel si, že dlhá volebná kampaň i napätie narušili jeho duševné zdravie. Na smrť ho vydesilo, že sa s ním rozpráva portrét, hoci to nebolo nič v porovnaní s tým, keď samozvaný hosť vyskočil z kozuba a podával mu ruku. Mlčky počúval Fudgeovo láskavé vysvetľovanie, že po celom svete v tajnosti stále žijú čarodejníci a čarodejnice, a jeho ubezpečenie, že si s tým nemusí zaťažovať hlavu, lebo za celé čarodejnícke spoločenstvo zodpovedá Ministerstvo mágie a to sa stará o to, aby sa o nich nečarodejnícke obyvateľstvo nedozvedelo. Ako Fudge povedal, je to ťažká úloha, ktorá zahŕňa všetko možné od kontroly zodpovedného používania lietajúcich metiel až po reguláciu populácie drakov (premiér

si spomenul, ako sa v tomto okamihu chytil stola, aby sa udržal na nohách). Potom Fudge otcovsky potľapkal ešte stále nemého premiéra po pleci.

„Niet sa čoho báť,“ upokojoval ho. „Je pravdepodobné, že sa nikdy viac neuvidíme. Dovolím si vás obťažovať, iba ak by sa u nás dialo niečo skutočne vážne, niečo, čo pravdepodobne ovplyvní aj muklov – vlastne mal by som povedať nečaro-dejnícku verejnosť. Inak sa riadime zásadou *ži a nechaj žiť*. A musím povedať, že to zvládáte oveľa lepšie než váš predchodca. Ten sa pokúsil vyhodiť ma von oknom a myslel si, že som podvodník, ktorého poslala opozícia.“

Vtedy sa premiérovi konečne vrátila reč.

„Ale vy ste... vy nie ste podvodník?“

Bola to jeho posledná zúfalá nádej.

„Nie,“ vlúdne odvetil Fudge. „Žiaľ, nie. Pozrite.“

Nato premenil premiérovu šálku na pieskomila.

„Ale,“ priškrtene sa ozval premiér a hľadel, ako mu jeho šálka v podobe hlodavca obhrýza roh prejavu, „ale prečo mi nikto nepovedal...“

„Minister mágie sa odhalí iba úradujúcemu premiérovi,“ vysvetľoval Fudge a strčil si prútik zase do kabáta. „Domnievame sa, že je lepšie zachovávať utajenie.“

„Ale prečo ma teda neupozornil predchádzajúci premiér?“ zabľabotal ministerský predseda.

Nato sa Fudge zasmial.

„Môj drahý pán premiér, a vy to niekedy niekomu poviete?“

Fudge so smiechom hodil do ohniska nejaký prášok, vstúpil do smaragdovozelených plameňov a zmizol, len to tak zavisťalo. Premiér tam ostal stáť celkom nehybne a uvedomil si, že by sa nikdy, pokiaľ bude žiť, neodvážil spomenúť toto stretnutie ani živej duši, lebo veď kto by mu na tomto širom svete uveril?

Chvíľu trvalo, kým sa z toho šoku spamätal. Istý čas sa usiloval sám seba presvedčiť, že Fudge bol vlastne iba haluciná-

cia spôsobená nedostatkom spánku v období vyčerpávajúcej predvolebnej kampane. Márne sa pokúšal zbaviť všetkého, čo by mu pripomínalo toto nepríjemné stretnutie. Pieskomila daroval svojej natešenej neteri a osobnému tajomníkovi prikázal, aby portrét škaredého chlapíka, ktorý oznámil Fudgeov príchod, zvesil. Na premiérovo zdesenie sa však ukázalo, že obraz sa nedá odstrániť. Niekoľko tesárov, murárov, jeden historik umenia i minister financií sa neúspešne pokúšali strhnúť portrét zo steny, až to premiér napokon vzdal a usiloval sa dúfať, že olejomalba sa nepohne a bude mlčať po zvyšok jeho funkčného obdobia. Občas by bol aj prisahal, že kútikom oka zachytil, ako obyvateľ obrazu zazíval alebo si škrabká nos, dokonca raz či dva razy jednoducho odišiel z rámu a na plátne po ňom zostala iba šmuha vo farbe blata. Naučil sa však nehládieť na ten obraz a vždy, keď sa niečo také stalo, tvrdo sám seba presviedčal, že ho klamal zrak.

Potom raz pred tromi rokmi, v jeden večer podobný dnešnému, keď bol premiér v kancelárii sám, portrét znova ohlásil Fudgeov príchod. Ten vyskočil z kozuba celý premočený, až z neho kvapkalo, a bol značne vystrašený. Kým sa ho premiér stihol spýtať, prečo mu okvapkáva celé sídlo, Fudge spustil o nejakom väzňovi, premiér o ňom jakživ nepočul, o nejakom chlapíkovi menom *Seriózný Black*, ďalej spomenul čosi ako Rokfort a nejakého chlapca, ktorý sa volal Harry Potter, ale premiér z toho vonkoncom nič nechápal.

„... práve idem z Azkabanu,“ dychčal Fudge a vylial si z okraja klobúka do vrecka značné množstvo vody. „Viete, to je uprostred Severného mora, bol to nepríjemný let... de-mentori sú rozčúlení...“ striasol sa, „nikdy predtým im nikto neutiekol. Skrátka, prišiel som za vami, pán premiér. Black je známy ako zabijak muklov a možno uvažuje, že sa opäť pridá k Ved'-Viete-Ku-Komu... ale, pravdaže, ved' vy ani nevíete, kto je Ved'-Viete-Kto!“ Chvíľu beznádejne hľadel na

premiéra a potom povedal. „Tak dobre, sadnite si, sadnite, radšej vás so všetkým oboznámim... dáme si whisky...“

Premiérovi sa vôbec nepáčilo, že mu niekto v jeho vlastnej kancelárii kázal sadnúť si, nehovoriac o tom, že mu ponúka jeho vlastnú whisky, ale napriek tomu si sadol. Fudge vytiahol prútik, z ničoho nič vyčaril dva veľké poháre plné jantárovej tekutiny, jeden strčil premiérovi do ruky a pritiahol si stoličku.

Fudge rozprával vyše hodiny. V jednom okamihu odmietal vysloviť isté meno nahlas, a tak ho napísal na kus pergamentu, ktorý strčil premiérovi do voľnej ruky. Keď sa nakoniec Fudge postavil a chystal sa odísť, vstal aj premiér.

„Takže vy si myslíte, že...“ prižmúril oči, aby prečítal meno, čo držal v ľavej ruke, „lord Volde...“

„*Ten-Koho-Netreba-Menovať!*“ zavrčal Fudge.

„Prepáčte... myslíte si, že *Ten-Koho-Netreba-Menovať* ešte žije?“

„Nuž, Dumbledore to tvrdí,“ povedal Fudge a zapínal si pásikavý plášť pod bradou, „ale nikdy sme ho nenašli. Podľa mňa nie je nebezpečný, pokiaľ nezíska podporu, takže by sme sa mali obávať skôr Blacka. Tak teda zverejníte to upozornenie? Výborne. Dúfajme, že sa už nevidíme, pán premiér! Dobrú noc!“

No videli sa znova. Ani nie o rok sa vyčerpaný Fudge sčisťajasa zjavil vo vládnej zasadačke, aby premiéra informoval, že sa vyskytli nejaké problémy na svetovom pohári v nejakom metobale (či tak nejako to znelo) a že sa do toho „zaplietlo“ niekoľko muklov, ale nech to premiéra netrápi, a fakt, že videli znamenie Veď-Viete-Koho, neznamená nič. Fudge si je vraj istý, že je to ojedinelá zrážka a Kancelária pre vzťahy s muklami zatiaľ, kým sa oni dvaja rozprávajú, zariaduje všetky príslušné úpravy pamäti.

„Och, skoro som zabudol,“ dodal Fudge. „Dovážame zo zahraničia na Trojčarodejnicky turnaj troch drakov a sfingu.“

Rutinná záležitosť, ale Oddelenie pre riadenie a kontrolu čarovných tvorov mi oznámilo, že ak privážame do krajiny veľmi nebezpečné tvory, podľa pravidiel vás o tom musíme informovať.“

„Ja... čo?... Drakov?“ vyprskol premiér.

„Áno, trochu,“ potvrdil Fudge. „A sfingu. No tak vám prajem pekný deň.“

Premiér márne dúfal, že draky a sfingy budú to najhoršie. Kdeže. Ani nie o dva roky Fudge znova vyskočil z ohňa, tentoraz so správou o masovom úteku z Azkabanu.

„Masový útek?“ zachrípnuto zopakoval premiér.

„Nemusíte sa znepokojovať! Nemusíte sa znepokojovať!“ kričal Fudge už s jednou nohou v plameňoch. „Onedlho ich dostaneme – len som si myslel, že by ste o tom mali vedieť.“

A prv než premiér stihol vykriknúť – počkajte chvíľu! Fudge zmizol v sprške zelených iskier.

Nech si tlač a opozícia hovorili, čo chceli, premiér nebol nijaký hlupák. Neuniklo jeho pozornosti, že napriek Fudgeovým ubezpečeniam pri ich prvom stretnutí sa teraz stretávali dosť často a Fudge bol na každej ďalšej návšteve čoraz nervóznejší. Hoci na ministra mágie (či na toho druhého ministra, ako vždy Fudgea v duchu volal) myslel nerád, nemohol sa ubrániť obavám, že keď sa zjaví nabudúce, prinesie ešte horšie správy. Preto pohľad na Fudgea znovu vystupujúceho z ohňa, neupraveného a vystrašeného a nepríjemne prekvapeného, že premiér nevie, prečo tu vlastne je, bolo možno to najhoršie, čo sa prihodilo v tomto hroznom týždni.

„Ako mám vedieť, čo sa deje v... v spoločenstve čarodejníkov?“ odsekol teraz premiér. „Musím spravovať krajinu a teraz mám dosť starostí aj bez...“

„Trápia nás tie isté starosti,“ skočil mu do reči Fudge. „Brockdalský most nebol opotrebovaný. A tamto nebol iba hurikán. A tie vraždy, to nebola práca muklov. A rodina Her-

berta Chorleyho by bola bezpečnejšia bez neho. Teraz zariaďujeme jeho prevoz do Nemocnice svätého Munga pre čarovné choroby a zranenia. Presun by sa mal uskutočniť dnes.“

„Čo to... obávam sa... Čože?“ vyhrkol premiér.

Fudge sa zhlboka nadýchol a povedal: „Je mi veľmi ľúto, pán premiér, ale musím vám povedať, že sa vrátil. Ten-Koho-Netreba-Menovať sa vrátil!“

„Vrátil? Keď hovoríte *vrátil*... je živý? Myslím teda...“

Premiér lovil v pamäti podrobnosti z ich strašného rozhovoru spred troch rokov, keď ho Fudge informoval o najobávanejšom čarodejníkovi, páchatelovi tisícky hrozných zločinov, ktorý pred pätnástimi rokmi záhadne zmizol.

„Áno, živý,“ potvrdil Fudge. „Teda vlastne neviem – je osoba živá, ak ju nemožno zabiť? Celkom tomu nerozumiem a Dumbledore to poriadne nevysvetlí – ale, skrátka, má telo, chodí, rozpráva a zabíja a tak... myslím, pre účely nášho rozhovoru je živý.“

Premiér nevedel, čo na to povedať, ale zo zvyku chcel pôsobiť ako informovaný o všetkom, čo sa kde vynorilo, preto sa chytil každého detailu, ktorý si pamätal z predchádzajúcich rozhovorov.

„Je Seriózny Black s... no... s Tým-Koho-Netreba-Menovať?“

„Black? Black?“ roztržito opakoval Fudge a rýchlo krútil klobúkom v prstoch. „Myslíte Siriusa Blacka? Pri Merlinovej brade, nie. Black je mŕtvy. Vysvitlo, že pri Blackovi sme... ehm... sa mýlili. Bol nevinný. A nebol ani spojencom Toho-Koho-Netreba-Menovať. Totiž,“ dodal obranne a krútil klobúkom ešte rýchlejšie, „všetky dôkazy ukazovali... mali sme viac ako päťdesiat očitých svedkov – no skrátka, ako hovorím, je mŕtvy. V skutočnosti ho zavraždili. V priestoroch Ministerstva mágie. Bude vyšetovanie...“

Na vlastné prekvapenie premiérovi prišlo v tomto bode na chvíľku Fudgea ľúto. Lútosť však takmer vzápätí zatienila samolúbošť pri pomyslení, že hoci on sa nevie vynárať z kozu-

bov, za jeho pôsobenia sa nikdy nestala vražda v nijakom z ministerstiev. Aspoň zatiaľ nie...

Kým si premiér potajomky zaklopal na drevo, Fudge pokračoval. „Lenže Black je už stará záležitosť. Vec sa má tak, že sme momentálne vo vojne, pán premiér, a treba podniknúť kroky.“

„Vo vojne?“ zopakoval premiér nervózne. „To ste sa trochu zveličene vyjadrili.“

„K Tomu-Koho-Netreba-Menovať sa teraz pridali tí stúpenci, ktorí v januári utiekli z Azkabanu,“ vysvetľoval Fudge, hovoril čoraz rýchlejšie a krútil klobúkom tak rýchlo, až bolo vidieť iba zelenú škvrnu. „Odkedy sa prestali skrývať, pôsobia skazu. Brockdalský most – to je jeho dielo, pán premiér, pohrozil masovým vraždením muklov, ak mu neustúpim, a...“

„Panebože, takže to je vaša vina, že zahynuli všetci tí ľudia, a ja musím odpovedať na otázky o zhrdzavených lanách a rozpínacích spojoch a o ktoviečom ešte!“ zúrivo zvolal premiér.

„Moja vina!“ Fudge očervenel. „Chcete mi povedať, že vy by ste pred takým vydieraním kapitulovali?“

„Možno nie,“ premiér vstal a prechádzal sa po miestnosti, „no vynaložil by som všetko úsilie, aby som tých vydieračov chytil prv, než by spáchali také zverstvo!“

„Naozaj si myslíte, že ja som už všetko úsilie nevynaložil?“ rozhorčene sa spytoval Fudge. „Každý auror na ministerstve sa pokúšal – a pokúša sa – nájsť ho a pozatýkať jeho prívržencov, lenže náhodou hovoríme o jednom z najmocnejších čarodejníkov všetkých čias, o čarodejníkovi, ktorý uniká dolapeniu skoro tri desaťročia!“

„Takže mi, predpokladám, teraz ešte poviete, že spôsobil aj ten hurikán na západe?“ spýtal sa premiér, v ktorom s každým krokom stúpala zlosť. Dovádzalo ho do zúrivosti, že odhalil príčinu všetkých tých strašných katastrof, a nemôže ju

oznámiť verejnosti, čo je skoro horšie, než keby za to napokon predsa len mohla vláda.

„To nebol nijaký hurikán,“ nešťastne šepol Fudge.

„Prosím?“ vyštekol premiér a teraz už doslova dupal. „Stromy vyvrátené z koreňov, strhnuté strechy, ohnuté kandelábre, strašné zranenia...“

„To boli smrťožrúti,“ vysvetľoval Fudge. „Stúpenci Toho-Koho-Netreba-Menovať. A... a máme podozrenie, že v tom majú prsty aj obri.“

Premiér prestal pochodovať, ako keby narazil do neviditeľnej steny.

„Kto?“

Fudge zvrátil tvár. „Naposledy použil obrov, keď mu išlo o veľkolepý efekt. Úrad pre dezinformácie pracuje na tom v jednom kuse, náš tím vymazávačov pamäti sa usiluje upraviť spomienky všetkých muklov, ktorí videli, čo sa v skutočnosti stalo. Po celom Somersete behá väčšina pracovníkov Oddelenia pre riadenie a kontrolu čarovných tvorov, no obra nemôžeme nájsť - hotová katastrofa!“

„Ani mi nehovorte!“ zúrili premiér.

„Nepopieram, že morálka na ministerstve je dosť nízka,“ priznal Fudge. „Všetko toto a nakoniec sme ešte prišli o Ameliu Bonesovú.“

„O koho?“

„Ameliu Bonesovú. Šéfku Oddelenia pre presadzovanie čarodejníckeho práva. Myslíme si, že Ten-Koho-Netreba-Menovať ju možno zavraždil osobne, pretože to bola veľmi talentovaná čarodejníca - a všetky dôkazy nasvedčujú, že sa bránila statočne.“

Fudge si odkašľal a zrejme len s veľkou námahou prestal krútiť klobúkom.

„Ee - o tej vražde sa písalo v novinách,“ povedal premiér a na chvíľku ho to odpútalo od hnevu. „V našich novinách. Amelia Bonesová... písalo sa tam, že to bola iba osamelo

žijúca žena v strednom veku. Bola to odporná vražda, však? Mala dosť veľkú publicitu. Viete, polícia je zmätená.“

Fudge si vzdychol. „To je samozrejmé. Zavraždená v miestnosti zamknutej zvnútra. No my presne vieme, kto to urobil, lenže to nám ani o chl p nepomôže, aby sme ho chytili. A potom Emmelina Vanceová. O tej ste možno nepočuli...“

„Ale áno, počul!“ odvetil premiér. „Mimochodom, stalo sa to hneď tu za rohom. Noviny si na tom zgustli: *Zlyhanie práva a zákona premiérovi pod nosom...*“

„A ako keby to všetko nestačilo,“ vzdychol si Fudge, sotva premiéra počúvajúc, „celé mesto je plné dementorov a napádajú ľudí zo všetkých strán...“

Kedysi za šťastnejších čias by premiér tejto vete nerozumel, no teraz bol múdrejší.

„Myslel som si, že dementori strážia väzenie v Azkabane,“ namietol opatrne.

„Strážili,“ unavene odpovedal Fudge. „Ale už nestrážia. Opustili väzenie a pridali sa k Tomu-Koho-Netreba-Menovať. Nebudem predstierať, že to pre nás nebol úder.“

„Nehovorili ste mi,“ začal premiér s narastajúcim zdese-
ním, „že sú to tvory, ktoré vysávajú z ľudí nádej a šťastie?“

„Presne tak. A množia sa. To spôsobuje všetku tú hmlu.“

Premiérovi sa podlomili kolená a klesol na najbližšiu stoličku. Pri predstave, že po mestách a dedinách poletujú neviditeľné tvory a šíria zúfalstvo a beznádej medzi jeho voličmi, ho chytali mdloby.

„Fudge – musíte niečo urobiť! Ako minister mágie nesiete zodpovednosť!“

„Drahý pán premiér, dúfam, že si naozaj nemyslíte, že po tom všetkom som ešte minister mágie? Pred tromi dňami ma prepustili! Celá čarodejnica verejnosť sa už dva týždne dožadovala mojej rezignácie. Za celé obdobie môjho pôsobenia ešte nikdy neboli takí jednotní!“ konštatoval Fudge a statočne sa pokúsil o úsmev.

Premiér na okamih stratil reč. Napriek rozčúleniu z toho, do akého postavenia sa dostal, súcitil so zošúvereným mužom usadeným na stoličke oproti nemu.

„Je mi to veľmi ľúto,“ povedal napokon. „Môžem niečo urobiť?“

„Je to od vás veľmi láskavé, pán premiér, ale nedá sa robiť nič. Dnes večer ma sem poslali, aby som vás informoval o najnovších udalostiach a predstavil vás svojmu nástupcovi. Myslel som si, že tu už bude, ale pravdaže, momentálne je veľmi zaneprázdnený, keď sa toho toľko deje.“

Fudge pozrel na podobizeň škaredého mužička v dlhej kučeravej striebornej parochni, ktorý sa špičkou brka vrtal v uchu.

Portrét zachytil Fudgeov pohľad a povedal: „O chvíľku bude tu, len čo dopíše list Dumbledorovi.“

„Želám mu veľa šťastia,“ povedal Fudge a po prvý raz z jeho slov zaznievala trpkosť. „Ja som za uplynulé dva týždne písal Dumbledorovi dva razy denne, ale nepohol som s ním. Keby chcel chlapca presvedčiť, možno by som ešte... nuž, hádam bude Scrimgeour úspešnejší.“

Fudge očividne ukrydne zmĺkol, no ticho takmer okamžite prerušil portrét, ktorý zrazu prehovoril strohým oficiálnym hlasom.

„Premiérovi muklov. Žiadosť o stretnutie. Naliehavé. Lás-kavo ihneď odpovedzte. Rufus Scrimgeour, minister mágie.“

„Áno, áno, dobre,“ nesústredene prítakával premiér a takmer ani brvou nepohol, keď sa plamene v ohnisku kozuba znovu zazelenali, vyšľahli a uprostred nich sa zjavila druhá vrtielka a plamene vypluli ďalšieho čarodejníka na starožitný koberec. Fudge vstal a po chvíľkovom zaváhaní premiér urobil to isté. Hľadel, ako sa nový návštevník vystiera, oprašuje si dlhý habit a obzerá sa okolo seba.

Premiér si v prvej chvíli pomyslel, že Rufus Scrimgeour vyzerá ako starý lev. Hnedožltú hrivu a huňaté obočie mu

zdobili strieborné pásy, za okuliarmi s kovovým rámom svietili prenikavé žltkasté oči a hoci pri chôdzi trochu krivkal, pohyboval sa s istou eleganciou silného neskrotného tvora. Na prvý pohľad pôsobil dojmom bystrého a húževnatého človeka a premiér si pomyslel, že chápe, prečo spoločenstvo čarodejníkov v týchto ťažkých časoch pri voľbe vodcu uprednostnilo Scrimgeoura pred Fudgeom.

„Dobry večer,“ zdvorilo pozdravil premiér, podávajúc mu ruku.

Scrimgeour mu ju krátko potriasol a pohľadom premeriaval miestnosť, potom spod habitu vytiahol prútik.

„Fudge vám všetko porozprával?“ spýtal sa, zamieril k dverám a prútikom klepol po kľúčovej dierke. Premiér počul, ako šukla zámka.

„Ech... áno,“ odvetil. „Ale ak dovoľíte, bol by som radšej, keby sme neboli zamknutí.“

„A ja by som bol radšej, keby nás nevyrušovali,“ stručne odvetil Scrimgeour, „a nesledovali,“ dodal, ukázal prútikom na okná a závesy sa zatiahli. „Dobre teda. Som zaneprázdnený človek, takže poďme na vec. V prvom rade musíme prebrať otázku vašej bezpečnosti.“

Premiér sa vystrel do svojej plnej výšky a odpovedal: „So svojou bezpečnosťou som úplne spokojný, ďakujem veľmi...“

„No ale my nie sme,“ prerušil ho Scrimgeour. „Pre muklov by to bola biedna perspektíva, keby ich premiér podľahol vplyvu *imperiusa*. Nový tajomník vo vašej vonkajšej kancelárii...“

„Kingsleyho Shacklebolta sa nemienim vzdať, ak to chcete navrhnúť!“ zanieťene vyhlásil premiér. „Je veľmi výkonný, urobí dvakrát toľko práce ako ostatní...“

„To preto, že je čarodejník,“ povedal Scrimgeour bez najmenšieho náznaku úsmevu. „Tohto vysokokvalifikovaného aurora vám pridělili na ochranu.“

„No tak moment!“ zvolal premiér. „Nemôžete mi len tak

nasadiť svojich ľudí do úradu. Ja rozhodujem, kto bude pre mňa pracovať...”

„Myslel som si, že ste so Shackleboltom spokojný,“ chladne poznamenal Scrimgeour.

„Musím povedať, že som, bol som...”

„Tak potom to nie je problém, či áno?“

„Ja... no dobre, pokiaľ bude Shacklebolt naďalej pracovať... ehm... výborne,“ chabo pokračoval premiér, ale Scrimgeour ho sotva počúval.

„A teraz pokiaľ ide o Herberta Chorleyho... vášho zástupcu,“ pokračoval. „Toho, čo zabával verejnosť napodobňovaním kačice.“

„Čo je s ním?“ spýtal sa premiér.

„Je to jasná reakcia na nedokonale zvládnutý *imperius*,“ povedal Scrimgeour. „Poplietlo mu to hlavu, no aj tak by mohol byť nebezpečný.“

„Veď iba kváka!“ hlesol premiér. „Trochu odpočinku by možno... keby trochu prestal piť...“

„V tejto chvíli ho vyšetruje konzílium liečiteľov z Nemocnice svätého Munga pre čarovné choroby a zranenia. Zatiaľ sa pokúsil troch z nich uskrtiť,“ dodal Scrimgeour. „Myslím, že bude najlepšie, ak ho na nejaký čas odstránime zo spoločnosti muklov.“

„Ja... dobre... ale vylieči sa, však?“ znepokojene sa spýtal premiér. Scrimgeour iba pokrčil plecami a už sa vracal ku kozubu.

„To je naozaj všetko, čo som chcel povedať. Budem vás priebežne informovať o vývoji situácie, pán premiér - vlastne ja zrejme budem priveľmi zaneprázdnený, aby som mohol prísť osobne, takže v tom prípade sem pošlem Fudgea. Súhlasil, že zostane vo funkcii poradcu.“

Fudge sa pokúsil o úsmev, no neúspešne, vyzeral, akoby ho boleli zuby. Scrimgeour si už z vrečka vyberal ten tajomný prášok, ktorý sfarboval plamene do zelena. Premiér

chvíľu beznádejne hľadel na tých dvoch, no napokon z neho predsa vyleteli slová, ktoré sa celý večer usiloval potlačiť.

„Ale, prepánakráľa, veď ste čarodejníci! Viete čarovať! Určite si s tým poradíte... so všetkým!“

Scrimgeour sa na mieste pomaly otočil, vymenili si neveriace pohľady s Fudgeom, ktorému sa úsmev tentoraz podaril, a vlúdne povedal: „Problém je v tom, že aj druhá strana ovláda mágiu, pán premiér.“

A nato obaja čarodejníci jeden po druhom vstúpili do jasnozelených plameňov a zmizli.

PRADIARSKA ULIČKA

Omnoho míľ ďalej sa mrazivá hmla, ktorá sa tísila premiérovi do okien, vznášala nad špinavou riekou kľukatiacou sa medzi zarastenými brehmi plnými odpadkov. Dovysoka sa tam týčil velikánsky tmavý a zlovestný komín, zvyšok už opustenej továrne. Nebolo tam počuť nijaký zvuk okrem šumu čiernej vody a naokolo nebolo ani stopy po živote okrem vychudnutej líšky, ktorá sa zakrádala dolu brehom a beznádejne ňuchala, či vo vysokej tráve nenatrafí na nejaký starý obal od ryby s hranolčekmi.

No vtom sa pri vode ozvalo slabé puknutie a sčista-jasna sa zjavila štíhla postava s kapučnou. Líška zmeravela a uprela na čudné nové zjavenie ostrážitý pohľad. Postave chvíľku trvalo, kým sa zorientovala, a potom vykročila ľahkým rýchlym krokom a dlhý plášť jej suchotal po tráve.

Vzápätí sa ozvalo hlasnejšie puknutie a zjavila sa ďalšia postava v kapucni.

„Počkaj!“

Prenikavý výkrik líšku vyľakal a takmer sa prilepila k zemi. Nato vyskočila z úkrytu a trielila hore svahom. Záblesk zeleného svetla, zavytie a líška padla na zem mŕtva.

Druhá postava nohou prevrátila zviera.

„Bola to iba líška,“ pohrdavo prehovoril spod kapucne ženský hlas. „Myslela som, že možno auror... Cissy, počkaj!“

Postava, ktorú chcela dobehnúť, pri záblesku zastala a obzrela sa, no vzápätí sa škriabala hore brehom, kde práve padla líška.

„Cissy - Narcissa - počúvaj ma...“

Druhá žena dobehla prvú a chytila ju za ruku, no tá sa jej vykrútila.

„Vráť sa, Bella!“

„Musíš ma vypočuť!“

„Už som ťa počúvala. Rozhodla som sa. Nechaj ma na pokoji!“

Narcissa sa už dostala na vrch brehu, kde staré zábradlie oddeľovalo rieku od úzkej, kockami dláždenej ulice. Bella ju okamžite nasledovala. Stáli vedľa seba a hľadeli oproti na rady ošarpaných tehlových domov s matnými oknami, ktoré slepo hľadeli do tmy.

„Tu býva?“ pohrdavo sa spýtala Bella. „Tu? Na tomto muklovskom hnojisku? Určite sme prvé nášho druhu, čo vkročili...“

No Narcissa ju nepočúvala, prekĺzla cez medzeru v hrdzavom zábradlí a už sa ponáhľala cez cestu.

„Cissy, čakaj!“

Bella sa rozbehla, plášť povieval za ňou, a videla, že Narcissa prebieha cez uličku medzi domami do druhej, takmer rovnakej ulice. Niektoré pouličné lampy boli pokazené a obe ženy bežali striedavo cez pásy svetla a hlbokej tmy. Prenasledovateľka dohnala prvú ženu, len čo zabočila za roh, a tentoraz sa jej podarilo chytiť ju za ruku a otočiť tvárou k sebe.

„Cissy, to nesmieš urobiť, nemôžeš mu veriť...“

„Temný pán mu verí, či nie?“

„Temný pán sa... podľa mňa... mýli,“ dychčala Bella a oči pod kapucňou sa jej zablýskali, keď sa obzrela okolo seba, či sú naozaj samy. „V každom prípade nám povedal, aby sme o tom pláne nikomu nehovorili. Toto je zrada Temného pána...“

„Pusti ma, Bella!“ zavrčala Narcissa, vytiahla spod plášťa prútik a výhražne ho otrčila pred tvár tej druhej. Bella sa iba zasmiala.

„Cissy, vlastnú sestru? To by si ne...“

„Už nie je nič, čo by som neurobila!“ vyhrkla Narcissa a v jej hlase znela hystéria. Chytila prútik ako nôž a znovu vyletel záblesk svetla. Bella pustila sestrinu ruku, akoby sa popálila.

„Narcissa!“

No Narcissa už utekala ďalej. Prenasledovateľka šla za ňou, šúchajúc si ruku, ale keď vnikli hlbšie do labyrintu tehlových domov, udržovala odstup. Nakoniec sa Narcissa ponáhľala uličkou nazvanou Pradiarska, nad ktorou sa ako karhajúci prst týčil továrenský komín. Jej kroky sa ozývali na dlažbových kockách. Prechádzala okolo doskami zatlčených a rozbitých okien, až prišla k poslednému domu, kde cez závesy v miestnosti na prízemí presvitlo tlmené svetlo.

Zaklopala na dvere prv, než ju Bella, nadávajúc popod nos, dohnala. Spolu čakali, trochu zadychčané, vdychujúc pach špinavej rieky, ktorý k nim prinášal nočný vetrik. Po chvíľke počuli za dverami pohyb, dvere sa pootvorili a ony uvideli kúsok muža. Hľadela na ne osoba s dlhými čiernymi vlasmi, rozdelenými cestičkou na prostriedku, ovisajúcimi okolo bledej tváre s čiernymi očami.

Narcissa si zložila kapucňu. Bola taká bledá, až v tej tme svietila a dlhé plavé vlasy jej padali na chrbát, takže vyzerala ako utopenec.

„Narcissa!“ zvolal muž, otvoril dvere trochu viac, aby na ňu aj na jej sestru dopadlo svetlo. „Aké príjemné prekvapenie!“

„Severus,“ oslovila ho priškrteným šeptom. „Môžem s tebou hovoriť? Je to naliehavé.“

„Ale pravdaže.“

Odstúpil, aby mohla vojsť do domu. Jej sestra, ešte stále s kapucňou na hlave, šla aj bez pozvania za ňou.

„Snape,“ povedala úsečne, keď prechádzala popri ňom.

„Bellatrix,“ odvetil a tenké pery sa mu vykrivili do trochu posmešného úsmevu. Zabuchol za nimi dvere.

Vošli priamo do malej obývačky, ktorá pôsobila ako tmavá vyčalúnená cela. Steny úplne zakrývali knihy, väčšinou viazané v starej hnedej a čiernej koži. Zodratý gauč, staré kreslo a vratký stolík stáli pokope v kruhu tlmeného svetla zo stropnej lampy, v ktorej svietila sviečka. Byt pôsobil zanedbane, akoby zvyčajne nebýval obývaný.

Snape ukázal Narcisse na gauč. Vyzliekla si plášť, odhodila ho nabok a sadla si, hľadiac na biele trasúce sa ruky položené na kolenách. Bellatrix si zložila kapucňu pomalšie. Tak ako bola jej sestra bledá, bola ona tmavá, mala hrubé viečka a silnú čelusť. Neodtrhávajúc pohľad od Snapea, postavila sa za Narcissu.

„Čo pre teba môžem urobiť?“ spýtal sa Snape, keď sa usadil do kresla oproti sestrám.

„Sme... sme sami?“ spýtala sa Narcissa potichu.

„Áno, pravdaže. No, je tu aj Červochvost, ale háved' sa nepočíta, nie?“

Namieril prúťikom na stenu s knihami za sebou. S buchnutím sa otvorili skryté dvere a odhalili úzke schodisko, na ktorom nehybne stál malý muž.

„Ako si si určite uvedomil, Červochvost, máme hostí,“ pomaly mu oznamoval Snape.

Muž zhrbene zostúpil po posledných schodoch a vošiel do izby. Mal malé vodnaté oči, končistý nos a na tvári nepríjemný úškrn. Lavú ruku si držal v pravej, ktorá vyzerala, akoby mal na nej žiarivú striebornú rukavicu.

„Narcissa!“ oslovil ju piskľavým hlasom. „A Bellatrix! Aké milé...“

„Červochvost nám prinesie niečo na pitie, ak si dáte,“ ponúkol ich Snape. „A potom sa vráti do svojej izby.“

Červochvost sa strhol, ako keby Snape doňho niečo hodil.

„Nie som tvoj sluha!“ zaškriekal, vyháňajúc sa Snapovmu pohľadu.

„Naozaj? Mal som dojem, že Temný pán ťa sem umiestnil, aby si mi pomáhal.“

„Pomáhal, to áno, ale nie, aby som ti pripravoval nápoje a upratoval dom!“

„Netušil som, Červochvost, že túžiš po nebezpečnejších úlohách,“ milo sa mu prihovril Snape. „To sa dá ľahko zariadiť. Porozprávam sa s Temným pánom...“

„Ak chcem, môžem sa s ním porozprávať sám!“

„Ale pravdaže,“ uškrnul sa Snape. „No zatiaľ nám prines nápoje. Môže byť z toho vína od elfov.“

Červochvost chvíľu váhal a tváril sa, akoby sa chystal namietiť, no potom sa otočil a vyšiel cez druhé skryté dvere. Počuli nejaký buchot a cinkot skla. Vzápätí sa vrátil a na podnose niesol zaprášenú fľašu a tri poháre. Postavil ich na vratký stolík, rýchlo odišiel a zatresol za sebou knihami obložené dvere.

Snape nalial krvavočervené víno do troch pohárov a dva podal sestrám. Narcissa potichu poďakovala, no Bellatrix nepovedala nič, iba sa neprestávala mračiť na Snapa. Jeho to však vôbec nevyviedlo z miery, naopak, tváril sa dosť pobavene.

„Na Temného pána,“ zdvihol pohár a vypil.

Sestry nasledovali jeho príklad. Snape im znova naplnil poháre.

Keď si Narcissa brala druhý pohárik, rýchlo povedala: „Severus, mrzí ma, že som sem takto prišla, ale musela som sa s tebou stretnúť. Myslím, že si jediný, kto mi môže pomôcť...“

Snape zdvihol ruku, aby ju zastavil, potom namieril prútkom na skryté dvere, ktoré viedli ku schodisku. Ozvalo sa hlasné buchnutie a zapišťanie a potom bolo počuť, ako Červochvost beží hore schodmi.

„Ospravedlňujem sa,“ obrátil tvár k sestrám Snape. „V poslednom čase si zvykol načúvať pri dverách. Nevieť, čo tým mieni... Čo si to hovorila, Narcissa?“

Zhlboka a traslavo sa nadýchla a začala znova.

„Severus, viem, že by som tu nemala byť, dostala som príkaz nikomu nič nehovoriť, ale...“

„Tak by si mala držať jazyk za zubami!“ zavrčala Bellatrix. „Najmä v tejto spoločnosti!“

„V tejto spoločnosti?“ uštipačne zopakoval Snape. „A čo pod tým mám rozumieť, Bellatrix?“

„To, že ti neverím, Snape, a ty to veľmi dobre vieš!“

Narcisse vyletel z úst zvuk podobný vzlyku a zakryla si tvár rukami. Snape odložil pohárik na stôl, oprel sa v kresle, ruky si položil na bočnice a usmieval sa na zamračenú Bellatrix.

„Narcissa, myslím, že by sme si mali vypočuť, čo má Bellatrix na srdci, lebo to ledva udrží. Ušetrí nás to únavného prerušovania. Tak teda pokračuj, Bellatrix,“ vyzval ju Snape. „Prečo mi neveríš?“

„Mám sto dôvodov!“ povedala nahlas a prešla spoza gauča a tresla pohár na stôl. „Čím mám začať? Kde si bol, keď Temný pán padol? Prečo si sa nikdy nepokúsil nájsť ho, keď zmizol? Čo si robil celé tie roky, keď si žil pekne v teplučku u Dumbledora? Prečo si zabránil Temnému pánovi získať Kameň mudrcov? Prečo si sa hneď nevrátil, keď sa Temný pán znovuzrodil? Kde si bol pred pár týždňami, keď sme bojovali o proroctvo pre Temného pána? A prečo, Snape, je Harry Potter ešte stále nažive, keď ti bol päť rokov vydaný na milosť?“

Zmĺkla a hrud' sa jej rýchlo dvíhala a klesala a do líc sa jej nahrnula krv. Narcissa za ňou sedela bez pohnutia s tvárou ešte stále skrytou v dlaniach.

Snape sa usmieval.

„Kým ti odpoviem – ó, áno, Bellatrix, odpoviem ti! Môžeš moje slová zopakovať ostatným, ktorí si šepkajú za mojím chrbtom a donášajú falošné historky o mojej zrade Temnému pánovi! Kým ti odpoviem, dovoľ, aby som sa ťa opýtal aj ja. Naozaj si myslíš, že Temný pán mi nepoložil

všetky tieto otázky? A naozaj si myslíš, že keby som mu nevedel uspokojivo odpovedať, sedel by som teraz tu a rozprával sa s tebou?“

Zaváhala.

„Viem, že ti verí, ale...“

„Ty si myslíš, že sa mýli? Alebo že som ho nejako oklamal? Podviedol Temného pána, najväčšieho čarodejníka, najdokonalejšieho znalca legilimencie, akého videl svet?“

Bellatrix nepovedala nič, ale po prvý raz vyzerala trochu zmätene. Snape to ďalej nerozvádza. Znovu chytil pohárik, odpil si a pokračoval: „Spytuješ sa, kde som bol, keď Temný pán padol. Bol som tam, kde mi kázal – na Rokfortskej čarodejníckej škole, lebo chcel, aby som sledoval Dumbledora. Predpokladám, že vieš, že to miesto som vzal na príkaz Temného pána.“

Takmer nebadateľne prikývla a potom otvorila ústa, no Snape ju predbehol.

„Spytuješ sa, prečo som sa ho nepokúšal nájsť, keď zmizol. Pre tú istú príčinu, pre akú sa ho nepokúšali nájsť Avery, Yaxley, Carrowsovci, Greyback, Lucius,“ trochu naklonil hlavu k Narcisse, „a mnohí iní. Bol som presvedčený, že je s ním koniec. Nie som na to hrdý, mýlil som sa, ale je to tak... Keby nám, čo sme v tej chvíli stratili vieru, nebol odpustil, zostalo by mu veľmi málo prívržencov.“

„Bol by mal mňa!“ vášnivo vyhlásila Bellatrix. „Mňa, ktorá som toľké roky preňho strávila v Azkabane!“

„To je skutočne obdivuhodné,“ unudeným hlasom prehodil Snape. „Vo väzení si mu, pravda, nebola veľmi užitočná, ale bolo to nepochybné skvelé gesto...“

„Gesto!“ zveskla a v zlosti vyzerala skoro ako šialenec. „Kým ja som znášala dementorov, ty si si hovel v Rokforte a pekne v pohodlí si sa hral na Dumbledorovho miláčika.“

„Nie celkom,“ pokojne odvetil Snape. „Nechcel mi dať miesto učiteľa obrany proti čiernej mágii, veď vieš. Zrejme si

myslel, že by sa to u mňa mohlo zvrhnúť... že by ma to pokúšalo podľahnúť starým sklonom.“

„To bola tvoja obeť Temnému pánovi, že si neučil svoj obľúbený predmet?“ posmievala sa. „Prečo si tam celý ten čas zostal, Snape? Stále si špehoval Dumbledora pre pána, ktorého si považoval za mŕtveho?“

„To sotva,“ odvetil Snape, „hoci Temný pán je rád, že som neopustil to miesto. Keď sa vrátil, mohol som mu poskytnúť šesťnásťročnú informáciu o Dumbledorovi, čo bol oveľa užitočnejší darček ako nekonečné poznámky o tom, aký bol Azkaban neprijemný...“

„Ale zostal si...“

„Áno, Bellatrix, zostal,“ potvrdil Snape a po prvý raz mu trochu bolo na hlase poznať podráždenie. „Mal som pohodlné miesto, ktorému som dal prednosť pred pôsobením v Azkabane. Vieš, že išli po smrťožrútoch. Vďaka Dumbledorovej ochrane som sa vyhol väzeniu. Bolo to pohodlné a ja som to využil. Opakujem: Temný pán sa nesťažuje, že som tam zostal, tak nechápem, prečo by to malo prekážať tebe.“

Myslím, že ďalej si chcela vedieť,“ pokračoval trochu hlasnejšie, lebo Bellatrix dávala najavo, že ho chce prerušiť, „prečo som stál medzi Temným pánom a Kameňom mudrcov. Na to sa dá odpovedať ľahko. Nevedel, či mi môže veriť. Tak ako ty si myslel, že z verného smrťožrúta som sa zmenil na Dumbledorovu nastrčenú figúrku. Bol v polutovaniahodnom stave, veľmi slabý, v tele priemerného čarodajníka. Neodvážil sa odhaliť bývalému spojencovi, veď ho ten spojenec mohol zradiť Dumbledorovi alebo niekomu na ministerstve. Hlboko ľutujem, že mi neveril. Bol by sa vrátil k moci o tri roky skôr. Takto som vnímal iba chamtivého a nehodného Quirrella, ktorý sa pokúšal ukradnúť Kameň mudrcov, a pripúšťam, robil som všetko, aby som mu v tom zabránil.“

Bellatrix vykrivila ústa, akoby prehltila horkú pilulku.

„Ale neprišiel si, keď sa vrátil, nepriletel si hneď k nemu, len čo si zacítil pálenie Temného znamenia...“

„Správne. Prišiel som až o dve hodiny. Vrátil som sa na Dumbledorov príkaz.“

„Na Dumbledorov...?“ začala rozhorčene.

„Rozmýšľaj!“ opäť ju netrpezlivo prerušil Snape. „Rozmýšľaj! Tým, že som čakal dve hodiny, iba dve hodiny, som si zabezpečil ďalší pobyt v Rokforte, kde môžem pôsobiť ako špión! Dumbledore si myslel, že podporujem Temného pána iba preto, lebo mi to prikázal, a mohol som odovzdávať informácie o Dumbledorovi a Fénixovom ráde. Len to posúď, Bellatrix: Temné znamenie mesiace silnelo, vedel som, že Temný pán sa vráti, všetci smrťožrúti to vedeli. Mal som dosť času porozmýšľať o tom, čo chcem robiť, naplánovať si postup, utiecť ako Karkarov, či nie?“

Počiatočná nespokojnosť Temného pána s mojím oneskorením celkom zmizla, to ťa ubezpečujem, keď som mu vysvetlil, že som zostal verný, hoci Dumbledore ma považoval za svojho človeka. Áno, Temný pán si myslel, že som ho navždy opustil, ale mýlil sa.“

„Ale ako si mu pomáhal?“ pohládavo precedila Bellatrix. „Aké užitočné informácie sme mali od teba?“

„Informácie som odovzdával priamo Temnému pánovi,“ odvetil Snape. „Ak sa rozhodne, že sa o ne nepodelí s tebou...“

„O všetko sa delí so mnou!“ vypálila naňho Bellatrix okamžite. „Hovorí, že som jeho najvernejšia...“

„Naozaj?“ Snapov hlas jemne naznačoval, že tomu neverí. „Naozaj? Aj po tom fiasku na ministerstve?“

„To nebola moja chyba!“ začervenala sa Bellatrix. „Temný pán mi v minulosti zveril to najvzácnejšie... keby Lucius nebol...“

„Neopováž sa! Neopováž sa obviňovať môjho manžela,“ ozvala sa Narcissa tichým mŕtvoľným hlasom a hľadela na sestru.

„Nemá zmysel, aby sme teraz na niekoho zvalovali vinu,“ chlácholil ju Snape. „Čo sa stalo, stalo sa.“

„Ty si nerobil nič!“ zúrivo vyštekla Bellatrix. „Nie, teba zase nebolo, kým my ostatní sme sa vystavovali nebezpečenstvu, však, Snape?“

„Ja som dostal rozkaz držať sa v úzadí,“ vysvetlil Snape. „Možno nesúhlasíš s Temným pánom, možno si myslíš, že Dumbledore by si to nevšimol, keby som sa pridala k smrťožrútom a bojoval proti Fénixovmu rádu. A – odpusť mi – ty hovoríš o nebezpečenstvách – veď proti tebe stáli šiesti pubertiaci, či nie?“

„Ako veľmi dobre vieš, onedlho sa k nim pridala polovica rádu!“ zavrčala Bellatrix. „A keď už hovoríme o ráde, stále tvrdíš, že nemôžeš odhaliť miesto ich hlavného sídla?“

„Nie som strážca tajomstva, nemôžem vysloviť názov toho miesta. Myslím, že vieš, ako to kúzlo funguje. Temný pán je spokojný s informáciami, ktoré som mu o ráde poskytol. Ako si možno uhádla, nedávno sa vďaka nim podarilo chytiť a zabiť Emmelinu Vanceovú a rozhodne prispeli k záhube Siriusa Blacka, hoci ti prenechávam plnú zásluhu za jeho likvidáciu.“

Naklonil hlavu a zdvihol pohár na prípitok. Jej výraz sa nezmenil.

„Vyhábaš sa mojej poslednej otázke, Snape. Harry Potter. Za uplynulých päť rokov si ho mohol kedykoľvek zlikvidovať. Neurobil si to. Prečo?“

„Hovorila si o tejto záležitosti s Temným pánom?“ spýtal sa Snape.

„On... v poslednom čase sme... ja sa spytujem teba, Snape!“

„Keby som odstránil Harryho Pottera, Temný pán by nemohol použiť jeho krv na oživenie a aby sa stal nepremožiteľným...“

„Tvrdíš, že si predvídal, ako toho chlapca využije?“ uškrnula sa posmešne.

„Netvrším to, netušil som, aké má plány. Ako som už po-

vedal, myslel som si, že Temný pán je mŕtvy. Iba sa pokúšam vysvetliť, prečo Temný pán neľutuje, že Potter prežil, aspoň do minulého roku...”

„Ale prečo si ho nechával nažive?“

„Ty si mi nerozumela? Neskončil som v Azkabane iba vďaka Dumbledorovej ochrane! Nemyslíš si, že po vražde jeho obľúbeného študenta by sa postavil proti mne? No išlo aj o viac. Mal by som ti pripomenúť, že v čase, keď prišiel Potter do Rokfortu, stále o ňom kolovalo množstvo rečí, chýry, že je veľký temný čarodejník a že preto prežil útok Temného pána. Mnohí osvedčení stúpenci Temného pána si naozaj mysleli, že by Potter mohol byť autoritou, okolo ktorej by sme sa znova mohli zhromaždiť. Priznám sa, že som bol zvedavý, a vôbec sa mi nepozdávala myšlienka zabiť ho v tej chvíli, keď vošiel do hradu.

Samozrejme, rýchlo som prišiel na to, že to nie je nijaký mimoriadny talent. Vyviazol z niekoľkých povážlivých situácií vďaka číremu šťastiu a pomoci nadanejších priateľov. Je absolútne priemerný, i keď protivný a samolúby, ako bol jeho otec. Robil som, čo som mohol, aby ho vyhodili z Rokfortu, kam podľa mňa ani nepatrí, ale zabiť ho alebo dovoliť, aby ho zabili pred mojimi očami? Bol by som hlupák, keby som to riskoval v Dumbledorovej blízkosti.“

„A po tom všetkom ti máme veriť, že tá Dumbledore vôbec nepodozrieval?“ spýtala sa Bellatrix. „Netušil o tvojej skutočnej oddanosti, stále ti bezvýhradne verí?“

„Hral som svoju úlohu dobre,“ odvetil Snape. „A zabúdaš na Dumbledorovu najväčšiu slabosť: musí veriť v to najlepšie v ľuďoch. Keď som krátko po pobyte medzi smrťožrútmí prišiel učiť, navykladal som mu o strašných výčitkách a on ma prijal s otvorenou náručou – hoci, ako hovorím, nikdy ma nepustil k temnej mágii, ak sa tomu mohol vyhnúť. Dumbledore bol veľký čarodejník – ó, áno, bol,“ (Bellatrix jedovato vyprskla), „Temný pán to uznáva. S uspokojením však konšta-

tujem, že starne. Duel s Temným pánom minulý mesiac ním otriasol. Vtedy utrpel vážne zranenie a reaguje pomalšie než kedysi. No za celé tie roky neprestal veriť Severusovi Snapovi a v tom je moja veľká cena pre Temného pána.“

Bellatrix sa tvárila nespokojne, hoci bola v koncoch, nevedela, čím ešte zaútočiť na Snapea. Snape využil jej mlčanie a prihovoral sa jej sestre.

„Tak ty si prišla požiadať o pomoc, Narcissa?“

Narcissa pozrela naňho a z jej tváre vyžarovalo zúfalstvo.

„Áno, Severus. Myslím... myslím, že ty jediný mi môžeš pomôcť, inak sa nemám na koho obrátiť. Lucius je v žalári a...“

Zavrela oči a spod viečok jej vytekli dve veľké slzy.

„Temný pán mi zakázal o tom hovoriť,“ pokračovala Narcissa so zavretými očami. „Chce, aby o tom pláne nikto nevedel. Je... veľmi tajný. Ale...“

„Ak ti to zakázal, nemala by si o tom hovoriť,“ ihneď zareagoval Snape. „Slovo Temného pána je zákon.“

Narcissa zhýkla, akoby ju obliat studenou vodou. Odkedy vošli do domu, Bellatrix sa po prvý raz zatvárala spokojne.

„Vidíš!“ povedala sestre víťazoslávne. „Ešte aj Snape ti hovorí, že keď ti kázali nehovoriť, tak mlč!“

No Snape vstal a šiel k oknu, nakukol spoza závesov na opustenú ulicu a potom ich znova prudko zatiahol. Zamračený sa otočil k Narcisse.

„Náhodou o tom pláne viem,“ povedal potichu. „Som jeden z mála, komu sa s ním Temný pán zveril. No aj tak, Narcissa, keby som nebol do tajomstva zasvätený, previnila by si sa velezradou voči Temnému pánovi.“

„Bola som si istá, že o tom vieš!“ povedala Narcissa, dýchajúc voľnejšie. „On ti verí, Severus...“

„Ty vieš o tom pláne?“ spýtala sa Bellatrix a kratučký výraz spokojnosti vystriedalo rozhorčenie. „Ty to vieš?“

„Pravdaže,“ odvetil Snape. „Ale akú pomoc žiadaš, Narcissa? Ak si myslíš, že by som mohol presvedčiť Temného

pána, aby si to rozmyslel, obávam sa, že to je beznádejné, absolútne.“

„Severus,“ zašepkala a po bledých lícach jej stekali slzy. „Môj syn... môj jediný syn...“

„Draco by mal byť hrdý. Temný pán mu udelil veľkú česť. A za Draca musím povedať, že necúvol pred tou úlohou, ba zdá sa, že sa rád chopil šance, aby dokázal, čo v ňom je. Tá perspektíva je preňho vzrušujúca...“

Narcissa sa celkom vážne rozplakala, pričom celý čas zo Snapa nespúšťala prosebný pohľad.

„To preto, že má šesťnásť a netuší, čo za tým je. Prečo, Severus? Prečo môj syn? Je to priveľmi nebezpečné! To je pomsta za Luciusovu chybu. Ja to viem!“

Snape mlčal. Odvrátil sa, aby nevidel jej slzy, akoby boli neslušné, ale nemohol predstierať, že ju nepočuje.

„Preto vybral Draca, však?“ naliehala. „Aby potrestal Luciusa.“

„No ak sa to Dracovi podarí,“ povedal Snape a ešte stále na ňu nehľadel, „dostane sa mu vyznamenania ako nikomu inému.“

„Ale jemu sa to nepodarí!“ vzlykala Narcissa. „Ako môže on, keď ani sám Temný pán...?“

Bellatrix zhikla; Narcissa zrejme stratila odvahu.

„Myslela som len... nikomu sa to ešte nepodarilo... Severus... prosím ňu... ty si, vždy si bol Dracov oblúbený učiteľ... a Luciusov starý priateľ... prosím ňu... tešíš sa priazni Temného pána, si jeho dôverný poradca... porozprávaš sa s ním, presvedčíš ho...?“

„Temný pán sa nenechá presvedčať a ja nie som taký hlúpy, aby som sa o to pokúšal,“ otvorene povedal Snape. „Nemôžem predstierať, že Temný pán sa na Luciusa nehnevá. Lucius to mal na starosti. Dal sa chytiť aj s mnohými ďalšími a nedoniesol proroctvo. Áno, Temný pán sa hnevá, Narcissa, naozaj veľmi hnevá.“

„Tak teda mám pravdu, že vybral Draca z pomsty!“ zadúšala sa Narcissa. „Nepočíta s jeho úspechom, chce, aby ho pri pokuse zabili!“

Keď Snape nepovedal nič, zdalo sa, že Narcissa stratila aj posledné zvyšky sebaovládania. Vstala, tackavo šla k Snapovi a schmatla ho vpredu za habit. Tvár mala celkom blízko jeho, slzy jej padali na jeho hrud' a chripela: „Ty by si to mohol urobiť. Ty by si to mohol urobiť namiesto Draca, Severus. Tebe by sa to podarilo, určite by sa ti to podarilo a on by sa ti odmenil ako nikomu z nás...“

Snape ju chytil za zápästia a odtrhol jej ruky od seba. Hľadel do jej uslzenej tváre a pomaly prehovoril: „Myslím, že chce, aby som to nakoniec urobil. Ale rozhodol, že najprv to má skúsiť Draco. Vieš, aj keď je nepravdepodobné, že sa to Dracovi podarí, v prípade, že sa tak stane, mohol by som zostať v Rokforte dlhšie a naďalej si plniť užitočnú úlohu špióna.“

„Inými slovami jemu nezáleží na tom, či Draco prežije.“

„Temný pán sa veľmi hnevá,“ potichu zopakoval Snape. „Nepočul proroctvo. Vieš rovnako dobre ako ja, Narcissa, že on tak ľahko neodpúšťa.“

Zosypala sa mu k nohám a vzlykala a kvílila na zemi.

„Môj jediný syn... môj jediný syn...“

„Mala by si byť hrdá!“ nemilosrdne vyhlásila Bellatrix. „Keby som ja mala synov, s radosťou by som sa ich vzdala, aby mohli poslúžiť Temnému pánovi!“

Narcissa zúfalo vykrikla a chytila sa za dlhé plavé vlasy. Snape sa sklonil, chytil ju pod pazuchy, zdvihol a viedol ju ku gauču. Potom jej ešte nalial víno a strčil do ruky pohárik.

„Narcissa, to stačí. Vypi toto. Poslúchni ma.“

Trochu stíchla, roztrasene si odpila a obľiala sa pritom vínom.

„Možno by som mohol Dracovi pomôcť.“

Sadla si, tvár mala kriedovobielu a oči vyvalené.

„Severus, och, Severus – ty by si mu pomohol? Postaral by si sa oňho, aby sa mu nič nestalo?“

„Môžem to skúsiť.“

Odhodila pohárik a ten sa skotúľal po stole, vzápätí skĺzla z gauča a klakla si k Snapovým nohám, chytila mu ruky a pobozkala ich.

„Ak tam budeš a ochrániš ho... Severus, odprisaháš to? Zložíš neporušiteľnú prisahu?“

„Neporušiteľnú prisahu?“ Snapov výraz bol prázdny, nerozlúštiteľný. Bellatrix sa však víťazoslávne zasmiala.

„Nepočúvaš ho, Narcissa? Ó, áno, on sa *pokúsi*, to iste... otrepané prázdne slová, vyhábanie sa činu... ó, pravdaže, na príkaz Temného pána!“

Snape nehládel na Bellatrix. Upieral čierne oči do Narcissiných modrých uplakaných, stále mu nepúšťala ruky.

„Pravdaže, Narcissa. Zložím neporušiteľnú prisahu,“ povedal potichu. „Možno tvoja sestra pristane na to a bude našou spútavačkou.“

Bellatrix zostala stáť s otvorenými ústami. Snape si klakol oproti Narcisse. Pod Bellatrixiným užasnutým pohľadom si navzájom chytili pravé ruky.

„Budeš potrebovať prúťik, Bellatrix,“ chladne pripomenul Snape.

Vytiahla ho, no údiv jej nezmizol z tváre.

„A musíš pristúpiť trochu bližšie.“

Pristúpila k nim, takže stála nad nimi, a priložila prúťik k ich spojeným rukám.

Narcissa prehovorila.

„Severus, dáš pozor na môjho syna pri plnení želaní Temného pána?“

„Dám,“ slúbil Snape.

Z prúťika vyšľahol tenučký jasný plameň a ako dočervena rozžeravený drôt sa ovinul okolo ich rúk.

„A budeš ho zo všetkých svojich síl ochraňovať pred nebezpečenstvom?“

„Budem,“ zaviazal sa Snape.

Z prútika vyšľahol druhý plameň, spojil sa s prvým a vytvoril jemnú žiarivú reťaz.

„A keby to bolo potrebné... keby sa zdalo, že Draco neuspeje...“ šepkala Narcissa (Snapova ruka sa mykala, ale neodtiahol ju), „vykonáš skutok, ktorý Temný pán prikázal vykonať Dracovi?“

Na chvíľku zavládlo ticho. Bellatrix vyvalenými očami hľadela na nich s prútikom na ich spojených rukách.

„Vykonám.“

Bellatrixina ohromená tvár očervenela vo svetle tretieho plameňa, ktorý vystrelil z jej prútika, preplietol sa s ostatnými ako povraz a tuho sa im ovinul okolo spojených rúk ako ohnivý had.